

Sygn. akt IV U 859/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2019 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Lipińska

Protokolant: sekr. sądowy Anna Dorecka

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2019 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania B. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 1 października 2018 roku nr (...)

oraz z dnia 3 października 2018 roku nr (...)

w sprawie B. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o przeliczenie kapitału początkowego i wysokość emerytury

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 859/18

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 11 marca 2019 roku

Decyzją z dnia 1 października 2018 roku znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. 2016 poz. 887) oraz ustawy z dnia 5 marca 2015 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U z 2015 poz. 552). ustalił B. K. kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 roku.

Do ustalenia wartości kapitału początkowego Zakład przyjął podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 528, 40 zł. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z faktycznego okresu ubezpieczenia.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 43,28 %. Nadto organ uznał za udowodnione okresy składkowe w wymiarze 7 lat 4 miesięcy i 15 dni oraz okresy nieskładkowe tj. okresy sprawowania opieki nad dziećmi w wymiarze 6 lat.

Kapitał początkowy ustalony powyższą decyzją na dzień 1 stycznia 1999 roku wyniósł 55 tys. 387, 09.

Do ustalenia wartości kapitału początkowego Zakład nie uwzględnił okresów od dnia 1 maja 1991 roku do dnia 29 lipca 1991 roku tj. sprawowania opieki nad dziećmi przekraczającej długość przewidzianą w art. 7 ust. 5 ustawy, okresu od dnia 1 grudnia 1992 roku do dnia 27 kwietnia 1995 roku, od dnia 3 października 1995 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku, ponieważ okres bez prawa do zasiłku dla bezrobotnych nie jest wymieniony w ustawie emerytalnej jako okres składkowy lub nie składkowy, okresu 23 sierpnia 1980 roku i 25 sierpnia 1980 roku, gdyż w tym czasie odwołująca przebywała na urlopie bezpłatnym.

Do obliczenia stosunku podstawy wymiaru składek oraz kwot o których owa w art. 15 ust. 3 ustawy emerytalnej w roku 1978, 1980, 1981, 1984, 1991, 1992 do przeciętnego wynagrodzenia za te lata Zakład przyjął sumę kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok, odpowiednią do liczby miesięcy, w których odwołująca podlegała ubezpieczeniu społecznemu na podstawie przepisów prawa polskiego.

Decyzją z dnia 3 października 2018 roku, znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. w oparciu o przepisy ustaw z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 poz. 1270) po rozpoznaniu wniosku B. K. z dnia 23 sierpnia 2018 roku przyznał jej emeryturę od dnia (...) roku tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego.

Podstawę obliczenia emerytury stanowiła kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury.

Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wyniosła 66 99, 06 zł, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wyniosła 22 0155, 39 zł. Średnie dalsze trwanie życia wyniosła 262,20 miesięcy, wyliczona kwota emerytury wyniosła 865,20 zł.

Wysokość emerytury organ rentowy obliczył zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej. Emerytura przyznana od 17 (...) w kwocie 865,20 zł jest niższa od najniższej emerytury, która wynosi 1029,80 zł. Organ rentowy nie podwyższył przyznanej emerytury, ponieważ wnioskodawczyni nie udowodniła łącznie okresów składkowych i nie składkowych w wymiarze 20 lat.

Od decyzji powyższych odwołująca reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wywiodła odwołanie wnosząc o zmianę w całości obu decyzji oraz orzeczenie w tym zakresie co do istoty sprawy i zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującej zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według kosztów przypisanych.

Decyzji w przedmiocie ustalenia kapitału początkowego pełnomocnik odwołującej zarzucił błędne obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego i przyjęcie jego poziomu o wartości 43,28 % podczas gdy z zaskarżonej decyzji organu rentowego wynika, iż obliczenie wskaźnika zostało zaprezentowane w załączeniu decyzji, co nie nastąpiło bowiem brak jest jakiegokolwiek wyliczenia w tym zakresie. Tym samym pozbawiło to odwołującą prawa do realnego zbadania wysokości wskaźnika i w konsekwencji merytorycznego zajęcia stanowiska w sprawie co do rzetelnej i prawidłowej wysokości wskaźnika.

Ponadto zdaniem skarżącego brak jest wskazania w zaskarżonej decyzji dokładnych okresów, które organ rentowy uznał za okresy składkowe, a poprzestanie jedynie na wskazaniu okresów, których organ rentowy nie uwzględnił, co przyczyniło się do pozbawienia odwołującej możliwości na zweryfikowanie prawidłowości zaliczenia okresów składkowych a w konsekwencji brak podstaw do merytorycznego ustosunkowania się do zaskarżonej decyzji w tym zakresie.

Pełnomocnik zarzucił również, że organ rentowy nie wskazał konkretnych podstaw prawnych, na których oparł się dokonując obliczeń podstawy wymiaru kapitału początkowego, w tym wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego, co doprowadziło do pozbawiania odwołującej możliwości zajęcia merytorycznego stanowiska

w sprawie, zweryfikowania pod względem prawidłowości zaskarżonej decyzji, albowiem nie wynika z niej na podstawie, których przepisów organ rentowy dokonał obliczeń, co uzasadnia twierdzenie, że wyliczenia są dokonane w sposób nieprawidłowy.

Decyzji w przedmiocie przyznania emerytury skarżący zarzucił naruszenie przepisów art. 25 i art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. 2018 poz. 1270) poprzez błędne obliczenie kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego i przyjęcie wartości 220 155,39 zł, podczas gdy brak jest w zaskarżonej decyzji jakiegokolwiek wyliczenia w tym zakresie i zastosowania wyżej wymienionych norm prawnych, co tym samym pozbawiło odwołującą prawa do realnego zbadania wysokości kapitału początkowego i w konsekwencji merytorycznego zajęcia stanowiska w sprawie co do rzetelnej i prawidłowej wysokości kapitału.

Zdaniem pełnomocnika dopuszczając się tych wszystkich uchybień, które miały istotny wpływ na wynik sprawy, organ wydał wadliwe decyzje. Błędne wyliczenie kapitału początkowego w swojej konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia wysokości świadczenia emerytalnego stąd też decyzja w tym zakresie musi być poddana kontroli Sądu.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie. W pierwszej kolejności podkreślił, że zaskarżoną decyzją z dnia 1 października 2018 roku działając na podstawie art. 174 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych(Dz.U z 2018 poz. 1270 ze zm.) ustalił B. K. wysokość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku, w kwocie 55 387,09 zł.

W powyższej decyzji staż pracy uwzględniony na dzień 1 stycznia 1999 roku wyniósł 7 lat 4 miesiące i 15 dni okresów składkowych (88 miesięcy) oraz 6 lat (72 miesiące) nieskładkowych okresów sprawowania opieki nad dziećmi (art. 174 ust. 2 pkt.2 w związku z art. 7 pkt.5 ustawy).

Na powyższy staż składają się okresy zatrudnienia:

1) w Przedsiębiorstwie Państwowym (...) w K. od 6 listopada 1978 roku do 8 września 1980 roku (z wyłączeniem urlopu bezpłatnego w dniach 23 sierpień i 25 sierpień 1980 roku),

2) w Przedsiębiorstwie Usług (...) w T.:

- od 24 luty 1981 do 17 maja 1984 roku – zatrudnienie i zasiłek macierzyński – okresy składkowe,

- od 18 maja 1984 roku do 23 stycznia 1985 roku- urlop wychowawczy- okres nieskładkowy

- od 24 stycznia 1985 roku do 1 maja 1985 roku- okres pobieranie zasiłku macierzyńskiego- okres składkowy

- od 2 maja 1985 roku do 30 sierpnia 1987 roku- okres wychowawczy – okres nieskładkowy

- od 31 sierpnia 1987 roku do 3 stycznia 1988 roku- okres pobierania zasiłku macierzyńskiego – okres składkowy

- od 4 stycznia 1988 roku do 21 grudnia 1988 roku – urlop wychowawczy- okres nieskładkowy

- od 22 grudnia 1988 roku do 26 kwietnia 1989 roku- okres pobierania zasiłku macierzyńskiego –okres składkowy

- od 27 kwietnia 1989 roku do 30 kwietnia 1991 roku- urlop wychowawczy- okres nieskładkowy

3) okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych od 30 lipca 1991 roku do 30 listopada 1992 roku- okres składkowy.

Zakład (...) wskazał, że pomimo iż okresy urlopów wychowawczych formalnie są okresami nieskładkowymi, to obowiązujący od 1 maja 2015 roku przepis z art. 174 ust. 2a ustawy emerytalnej nakazuje, aby przy ustalaniu kapitału początkowego okresy urlopów wychowawczych lub okresy nie wykonywania pracy z powodu opieki nad dziećmi, o których mowa w art. 7 pkt. 5 ustawy emerytalnej, obliczać przyjmując po 1,3% podstawy wymiaru kapitału

początkowego za każdy rok tych okresów (z uwzględnieniem pełnych miesięcy), czyli tak jak w przypadku okresów składkowych.

Zatem w niniejszej sprawie okresy urlopów wychowawczych i okresy nie wykonywania pracy z powodu opieki nad dziećmi zostały przez Zakład uwzględnione w maksymalnym sześcioletnim wymiarze przewidzianym w art. 7 pkt.5 lit. a ustawy emerytalnej. Zgodnie z tym przepisem zalicza się: okresy nieskładkowe przypadające przed dniem nabycia prawa do emerytury lub renty, okresy urlopu wychowawczego, urlopu bezpłatnego udzielonego na podstawie przepisów w sprawie bezpłatnych urlopów dla matek pracujących opiekujących się małymi dziećmi, innych udzielonych w tym celu urlopów bezpłatnych oraz okresów niewykonywania pracy – z powodu opieki nad dzieckiem w wieku do lat 4 – w granicach do 3 lat na każde dziecko oraz łącznie – bez względu na liczbę dzieci – do lat 6.

Z przedstawionych wyżej względów organ nie mógł do stażu pracy zaliczyć okresu opieki nad dziećmi przypadających od 1 maja 1991 roku do 29 czerwca 1991 roku, gdyż wykracza on poza maksymalny sześcioletni okres określony art. 7 pkt. 5 ustawy emerytalnej.

Do stażu pracy nie podlegają również zaliczeniu przypadające po 14 listopada 1991 roku okresy zarejestrowania jako osoba bezrobotna bez prawa do zasiłku, czyli okresy: od 1 grudnia 1992 roku do 27 kwietnia 1995 roku oraz od 3 października 1995 roku do 31 grudnia 1998 roku. W tym zakresie Zakład (...) podniósł, że po dniu 14 listopada 1991 roku okres pozostawania bez pracy jako osoba bezrobotna bez prawa do zasiłku nie jest ani okresem składkowym, ani też okresem nieskładkowym. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 marca 2000 roku (Sygn. akt II UKN440/99).

Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego Zakład przyjął na zasadzie art. 15 ust. 1 i art. 17 w związku z art. 174 ust. 3 ustawy emerytalnej, przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczeni społeczne z 9 lat kalendarzowych przypadających przed 1 stycznia 1999 roku tj. z lat: 1978-1984 i 1991-1992 ze wskaźnikiem wysokości na poziomie 43,28 %.

Zakład (...) podkreślił, że ubezpieczona udokumentowała wysokość zarobków za wszystkie okresy zatrudnienia. Za okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Państwowym (...) w K. od 6 listopada 1978 roku do 8 września 1980 roku przedłożone zostało zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 30 stycznia 2018 roku dokumentujące zarobki za lata 1978 - 1980. Ponadto wynagrodzenie za te lata dokumentują również wpisy w legitymacji ubezpieczeniowej, z tym że organ przyjął kwoty z aktualnego zaświadczenia Rp-7 z dnia 30 stycznia 2018 roku. Z kolei zarobki za okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Usług (...) w T. zostały udokumentowane wpisami w legitymacji ubezpieczeniowej za lata 1981-1985, 1987 i 1989.

Organ rentowy zwrócił również uwagę na fakt, że przy ustalaniu podstawy wymiaru kapitału początkowego nie brał pod uwagę wskazanych legitymacji ubezpieczeniowej kwot zasiłków macierzyńskich za lata 1985, 1987 i 1989. Zakład zastosował bowiem korzystniejszy wariant ustalenia podstawy wymiaru z faktycznego okresu podlegania ubezpieczeniom z zastosowaniem art. 17 ustawy czyli z pominięciem okresów urlopów wychowawczych. Przyjęcie do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego kwot zasiłków macierzyńskich powodowałoby konieczność ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego według art. 15 ust. 1 ustawy czyli z dziesięciu kolejnych lat kalendarzowych bez stosowania art. 17 ustawy. Powyższy wariant oznaczałby konieczność uwzględnienia przy obliczaniu podstawy wymiaru kapitału początkowego lat zerowych, których wnioskodawczyni nie podlegała ubezpieczeniom społecznym.

Natomiast decyzją z dnia 3 października 2018 roku Zakład działając na podstawie art. 24 ust. 1 oraz art. 25 i art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznał B. K. prawo do emerytury począwszy od (...), tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego.

Wysokość emerytury została ustalona na podstawie art. 26 w związku z art. 25 ustawy emerytalnej w oparciu o kapitał początkowy obliczony decyzją z dnia 1 października 2018 roku.

Ustalona według art. 26 emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę ubezpieczonego. Zaskarżoną decyzją z dnia 3 października 2018 roku Zakład ustalił wysokość emerytury w sposób określony w art. 25 i art. 26 ustawy emerytalnej na kwotę 865,20 zł. Organ rentowy przyjął sumę zewidencjonowanych na kocie emerytalnym wnioskodawcy składek z uwzględnieniem waloryzacji w kwocie 66 99,06 zł oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego w kwocie 220 155, 39 zł. Nadto przyjął odpowiednie dla ubezpieczonej średnie dalsze trwanie życia w wymiarze 262,20 miesięcy. W konkluzji organ podkreślił, że świadczenie nie podlega podwyższeniu do kwoty najniższej emerytury, ponieważ wnioskodawczyni nie legitymuje się dwudziestoletnim stażem pracy wymaganym w art. 87 ust. 1 pkt. 2 powołanej ustawy.

Po doręczeniu odpowiedzi na odwołanie pełnomocnikowi odwołującej, w piśmie procesowym z dnia 14 stycznia 2018 roku podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w tej sprawie zawarte w odwołaniu.

W pierwszej kolejności podniósł ze organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie w żadnym zakresie nie odniósł się do zarzutów dokonania błędnego obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego i przyjęcie jego poziomu o wartości 43, 28%. Na podstawie zaskarżonej decyzji organu rentowego z dnia 1 października 2018 roku w przedmiocie ustalenia kapitału początkowego nawet w sposób pośredni nie da się dokonać wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału. Organ rentowy dokonał ustaleń w sposób niezrozumiały i uniemożliwiający ich weryfikację. Nawet gdyby organ rzeczywiście przedstawił swoje obliczenia, na co się powołuje to i tak brak jest reguł postępowania stanowiących podstawę tak zajmowanego stanowiska. Błędne wyliczenie kapitału początkowego z przyczyn wskazanych w odwołaniu oraz treści „repliki” w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia wysokości świadczenia emerytalnego.

W piśmie procesowym z dnia 8 lutego 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych wyjaśnił, że sposób ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego określają bezwzględnie obowiązujące przepisy art. 15 – 18 w związku z art. 174 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 poz. 1270 ze zm.).

Regułą jest ustalanie podstawy wymiaru kapitału początkowego albo z kolejnych dziesięciu lat kalendarzowych przypadających przed dniem 1 stycznia 1999 roku albo z dwudziestu lat kalendarzowych przypadających przed dniem 1 stycznia 1999 roku (art. 15 ust. 1 lub ust. 6 w związku z art. 174 ust. 1).

Zakład (...) podkreślił, że w rozpatrywanej sprawie wariant przewidziany w art. 15 ust. 6 nie jest możliwy do zastosowania, gdyż odwołująca przed 1 stycznia 1999 roku nie pozostawała w ubezpieczeniu społecznym na przestrzeni co najmniej 20 lat kalendarzowych.

Dlatego też organ rentowy ustalając podstawę wymiaru kapitału początkowego zastosował wariant przewidziany w art. 15 ust. 1 z uwzględnieniem modyfikacji przewidzianej w art. 17 ust. 3 ustawy.

Odwołująca nie posiada bowiem dziesięciu kolejnych, to jest następujących bezpośrednio po sobie lat kalendarzowych, w których podlegałyby ubezpieczeniom społecznym co oznaczałoby konieczność przyjęcia 10-lecia z latami zerowymi -zgodnie za art. 16 ustawy. Z powyższych względów Zakład zastosował korzystniejszy wariant ustalenia podstawy wymiaru z faktycznego okresu podlegania ubezpieczeniom z zastosowaniem art. 17 ustawy czyli z pominięciem okresów urlopów wychowawczych przyjmując do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego przeciętna podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 9 lat kalendarzowych przypadających przed 1 stycznia 1999 roku to jest z lat 1978-1984 i 1991-1992 ze wskaźnikiem na poziomie 43,28 %.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych podniósł ponadto, że przy ustaleniu podstawy wymiaru kapitału początkowego należy mieć na uwadze art. 174 ust. 3b ustawy emerytalnej. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli okres wskazany do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego obejmuje rok kalendarzowy, w którym zainteresowany pozostawał w ubezpieczeniu społecznym na podstawie przepisów prawa polskiego jedynie przez część miesiący tego

roku do obliczenia stosunku sumy kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3, w okresie tego roku do przeciętnego wynagrodzenia, przyjmuje się sumę kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za ten rok kalendarzowy odpowiednią do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu.

Organ podał, że ustalając kwoty zarobków ubezpieczonej przyjął za lata 1978- 1980 kwoty wskazane w zaświadczeniu pracodawcy z dnia 30 stycznia 2018 roku, za lata 1981-1984 kwoty wynikające z legitymacji ubezpieczeniowej a za lata 1991 i 1992 kwoty zasiłków dla bezrobotnych wskazane w zaświadczeniu Prezydenta Miasta T. z dnia 22 stycznia 2018 roku.

Stosując powyższe przepisy Zakład, w oparciu o znajdujące się w aktach dokumenty potwierdzające wysokość zarobków ubezpieczonej, obliczył stosunek zarobków ubezpieczonej do kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy wyrażając go w procentach (art. 15 ust. 4 pkt.2 z zastrzeżeniem art. 174 ust.3b) w sposób przedstawiony poniżej:

- **1978**- kwota wynagrodzenia ubezpieczonej za rok 1978 (od 6 listopada 1978 roku do 31 grudnia 1978 rok) wynosi 3116,00zł. Porównanie powyższej kwoty z dwumiesięcznym przeciętnym wynagrodzeniem za rok 1978 wynoszącym 977 zł (4887x2)- zgodnie z art. 174 ust. 3b ustawy emerytalnej, daje za rok 1978 wskaźnik wynoszący **31,88%**,

- **1979**- kwota wynagrodzenia ubezpieczonej za cały rok 1979 wynosi 39 016,00 zł. Porównanie powyższej kwoty z 12-miesięcznym przeciętnym wynagrodzeniem za ten rok wynoszącym 63 924 zł daje za rok 1979 wskaźnik wynoszący **61,03%**.

-**1980**- kwota wynagrodzenia ubezpieczonej za 1980 rok (od 1 stycznia 1980 roku do 8 września 1980 roku) wynosi 25 039,00 zł. Porównanie powyższej kwoty z 9-miesięcznym przeciętnym wynagrodzeniem za rok 1980 wynoszący 54 360 zł (6040x 9) – zgodnie z art. 174 ust. 3b ustawy emerytalnej, daje za rok 1980 wskaźnik wynoszący **46,06 %**.

-**1981**- kwota wynagrodzenia ubezpieczonej za rok 1981 (od 24 lutego 1981 roku do 31 grudnia 1981 roku) wynosi 44 370,00 zł. Porównanie powyższej kwoty z 11-miesięcznym przeciętnym wynagrodzeniem za rok 1981 wynoszącym 84 579 zł (7689 x 11) – zgodnie z art. 174 ust. 3b ustawy emerytalnej, daje za rok 1981 wskaźnik wynoszący **52, 46%**,

- **1982**- kwota wynagrodzenia ubezpieczonej za cały rok 1982 wynosi 66 436,00 zł. Porównanie powyższej kwoty z 12-miesięcznym przeciętnym wynagrodzeniem za ten rok wynoszącym 139 572 zł daje za rok 1982 wskaźnik wynoszący **47,60%**,

- **1983**- kwota wynagrodzenia ubezpieczonej za cały rok 1983 wynosi 91088,00 zł. Porównanie powyższej kwoty z 12-miesięcznym przeciętnym wynagrodzeniem za ten rok wynoszącym 173 700 zł daje za rok 1983 wskaźnik wynoszący **52,44%**,

- **1984**- kwota wynagrodzenia ubezpieczonej za rok 1984 (od 1 stycznia 1984 do 17 maja 1984 r.) wynosi 31090,00 zł. Porównanie powyższej kwoty z 5-miesięcznym przeciętnym wynagrodzeniem za rok 1984 wynoszącym 84 190 zł (16838 x 5) – zgodnie z art. 174 ust. 3b ustawy emerytalnej, daje za rok 1984 wskaźnik wynoszący **36,93%**,

- **1991**- kwota wynagrodzenia (z zasiłku dla bezrobotnych) za rok 1991 (od 30 lipca 1991 roku do 31 grudnia 1991 roku) wynosi 3 319 800,00zł. Porównanie powyższej kwoty z 6-miesięcznym przeciętnym wynagrodzeniem za rok 1991 wynoszącym 10 620 000 zł (1 770 000 x 6) – zgodnie z art. 174 ust. 3b ustawy emerytalnej, daje za rok 1991 wskaźnik wynoszący **31,26%**,

- **1992**- kwota wynagrodzenia (z zasiłku dla bezrobotnych) za rok 1992 (od 1 stycznia 1992 roku do 30 listopada 1992 roku) wynosi 9 629 700 zł. Porównanie powyższej kwoty z 11-miesięcznym przeciętnym wynagrodzeniem za rok 1992 wynoszącym 32 285 000 zł (2 935 000 x 11) – zgodnie z art. 174 ust. 3b ustawy emerytalnej daje za rok 1992 wskaźnik wynoszący **29,84%**,

Średnia arytmetyczna powyższych procentów stanowiąca w myśl art. 15 ust. 4 pkt. 3 w związku z art. 173 ust. 3 ustawy wskaźnik wysokości podstawy wymiary kapitału początkowego wynosi 43,28%.

Po doręczeniu pełnomocnikowi odwołującej powyższego stanowiska organu rentowego zawierającego wskazanie sposobu obliczenia kapitału początkowego w określonym terminie pod rygorem skutków prawnych z art. 207 § 6 k.p.c. W piśmie procesowym z 25 lutego 2019 roku pełnomocnik oświadczył, że podtrzymuje dotychczasowe stanowisko w tej sprawie, w tym wszelkie zdania, wnioski i twierdzenia zawarte w odwołaniu z dnia 8 listopada 2018 roku oraz piśmie procesowym z dnia 14 stycznia 2019 roku.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Wnioskodawczyni B. K. ur. (...) była zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy jako pomoc techniczna w Przedsiębiorstwie Państwowym (...) w K. od 6 listopada 1978 roku do 8 września 1980 roku.

W trakcie tego zatrudnienia korzystała z urlopu bezpłatnego w dniach 23 sierpień i 25 sierpień 1980 roku. Pracodawca wypłacił jej wynagrodzenia w następujących wysokościach: za 1978 r. w kwocie 3116 zł, za 1979 r. w kwocie 39 016 zł, za 1980 r. w kwocie 25 039 zł.

Z okresu tego zatrudnienia po wyłączeniu dwóch dni urlopow bezpłatnych organ rentowy uznał za udowodniony okres składkowy wymiarze 1 roku 10 miesięcy i 2 dni.

Wynagrodzenia wynikające z druku Rp – 7 w w/w wysokościach zostały przyjęte przez

organ rentowy w wykazie wprowadzonych dochodów ubezpieczonego.

dowód:

- świadectwo pracy z dnia 9 lutego 2018 r. – k. 5 akt ZUS,
- zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 30 stycznia 2018 r. – k. 10 akt ZUS,
- poz. 1, 2, 3, 4, 5 wykazu wprowadzonych okresów ubezpieczonego - akta ZUS,
- poz. 1, 2, 3 wykazu wprowadzonych dochodów ubezpieczonego – akta ZUS.

W okresie od dnia 24 lutego 1981 r. do 30 maja 1991 r. pozostawała w zatrudnieniu w Przedsiębiorstwie Usług (...) w T. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku referenta do spraw odbiorców. W trakcie tego zatrudnienia urodziła czworo dzieci: w dniu (...) syna P., w dniu (...) syna J., w dniu (...) syna B., w dniu (...) córkę A..

W związku z tym w różnych okresach zatrudnienia przebywała na zasiłkach macierzyńskich i urlopow wychowawczych.

Okres od 24 lutego do 17 maja 1984 r. to czas zatrudnienia i pobierania zasiłku macierzyńskiego (w całości okres składkowy - 3 lata 2 miesiące i 22 dni).

Od 18 maja 1984 roku do 23 stycznia 1985 roku przebywała na urlopie wychowawczym (8 miesięcy i 7 dni - okres nieskładkowy).

Od 24 stycznia 1985 roku do 1 maja 1985 roku pobierała zasiłek macierzyński (3 miesiące i 9 dni - okres składkowy).

Ponownie od 2 maja 1985 roku do 30 sierpnia 1987 roku przebywała na urlopie wychowawczym (2 lata 4 miesiące - okres nieskładkowy).

W okresie od 31 sierpnia 1987 roku do 3 stycznia 1988 roku była uprawniona do pobierania zasiłku macierzyńskiego (4 miesiące i 4 dni - okres składkowy).

Następnie od 4 stycznia 1988 roku do 21 grudnia 1988 roku przebywała na urlopie wychowawczym (11 miesięcy i 19 dni - okres nieskładkowy).

Od 22 grudnia 1988 roku do 26 kwietnia 1989 roku pobierała zasiłek macierzyński (4 miesiące i 6 dni - okres składkowy).

W okresie od 27 kwietnia 1989 roku do 30 kwietnia 1991 roku przebywała na urlopie wychowawczym (2 lata i 4 dni - okres nieskładkowy).

W okresie od 30 lipca 1991 roku do 30 listopada 1992 roku była uprawniona do zasiłku dla bezrobotnych (okres składkowy).

Zgodnie z wpisami w legitymacji ubezpieczeniowej wynagrodzenie odwołującej wynosiło w 1981 r. łącznie 44 370 zł, w 1982 r. 66 436 zł, w 1983 r. 91 088 zł, w 1984 r. 31 090 zł. Wypłacone kwoty zasiłków macierzyńskich wynosiły w 1985 r. 32 536 zł, w 1987 r. 66 260 zł, w 1989 r. 201 775 zł. W 1991 r. (od 30.07.1991 r. do 13.12.1991 r.) wnioskodawczyni była uprawniona do zasiłku dla bezrobotnych w wysokości 3 319 800 zł, w 1992 r. (od 01.01.1992 r. do 30.11.1992 r.) w kwocie 9 629 700, 00 zł.

Udowodniony przez wnioskodawczynię staż pracy na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 7 lat 4 miesiące i 15 dni okresów składkowych oraz 6 lat nieskładkowych okresów opieki nad dziećmi.

dowód:

- świadectwo pracy z dnia 28 czerwca 1991 r. – k. 6 akt ZUS,
- wpisy w legitymacji ubezpieczeniowej wydanej w dniu 6 listopada 1978 r. – złożonej w aktach ZUS,
- odpisy skrócone aktów urodzenia z dnia 13 stycznia 1984 r., z dnia 11 lutego 1985 r., z dnia 2 stycznia 1989 r. z dnia 23 luty 2018 r. - akta ZUS,
- umowy o pracę z dnia 6 listopada 1978 r. , z dnia 31 sierpnia 1987 r., z dnia 24 luty 1981 r. – k. 22 , 23 , 25 akt ZUS,
- pisma pracodawcy w sprawie udzielenia urlopu wychowawczego z dnia 3 maja 1989 r. , z dnia 11 kwietnia 1991 r. – k. 24, 26 akt ZUS,
- zaświadczenie PUP z dnia 22 stycznia 2018 r. – k 16 akt ZUS,
- poz. 5 – 17 wykazu wprowadzonych okresów ubezpieczonego - akta ZUS,
- poz. 4 – 9 wykazu wprowadzonych dochodów ubezpieczonego – akta

ZUS.

Powyższe okoliczności faktyczne dotyczące okresów zatrudnienia, zasiłków macierzyńskich, urlopów bezpłatnych, wychowawczych, dat urodzenia dzieci, wysokości uzyskiwanych wynagrodzeń czy też zasiłków macierzyńskich i dla osób bezrobotnych ustalił Sąd w oparciu o treść dokumentacji pracowniczej (świadectw pracy, umów o pracę, druku Rp – 7, legitymacji ubezpieczeniowej, aktów urodzeń, zaświadczenia PUP, pism pracodawcy) złożonej przez samą odwołującą do akt ZUS. Autentyczność i wiarygodność tych dokumentów nie była kwestionowana przez strony postępowania i nie budziła również jakiegokolwiek wątpliwości Sądu w tym zakresie.

Sąd Okręgowy rozważył co następuje:

Odwołania nie zasługiwały na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że o ile zarzuty odwołania, co do braku możliwości zweryfikowania poprawności decyzji w przedmiocie ustalenia kapitału początkowego i emerytury na etapie jego wniesienia można było uznać za słuszne, to już w późniejszym toku sprawy należy je ocenić jako chybione, w kontekście stanowiska ZUS wyrażonego w odpowiedzi na odwołanie oraz w piśmie z dnia 8 lutego 2019 r.

W obu tych pismach procesowych Zakład (...) dokładnie wskazał tak podstawę prawną wydanych decyzji jak i okresy zatrudnienia zaliczone do okresów składkowych, okresy zasiłków macierzyńskich uznane za składkowe, okresy urlopów wychowawczych zaliczone do okresów nieskładkowych, okresy urlopów bezpłatnych nie podlegające zaliczeniu ani do okresów składkowych ani do okresów nieskładkowych.

Nadto podał w jakiej wysokości wynagrodzenia czy kwoty zasiłków dla bezrobotnych uwzględnił przy ustalaniu kapitału początkowego, powołując też dokumentację, z której wynikały te dane, wyjaśnił dlaczego (przyjął korzystniejszy wariant) nie brał pod uwagę kwot zasiłków macierzyńskich (wyplaconych 1985, 1987, 1989) oraz wskazał sposób obliczenia stosunku zarobków ubezpieczonej do kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy wyrażając go w procentach.

Pomimo zakreślenia na wniosek pełnomocnika odwołującej terminu 14 dni celem umożliwienia mu zajęcia stanowiska do przedstawionych wyliczeń organu rentowego nie wniósł żadnych konkretnych zarzutów, nie podał czy kwestionuje wymiar uznanych okresów składkowych, nieskładkowych, czy wysokość przyjętych wynagrodzeń, czy też sposób ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego. Jedynie lakonicznie podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko wyrażone w odwołaniu i piśmie procesowym, w których nie zawarł żadnych merytorycznych i konkretnych zarzutów a jedynie kwestionował decyzje z uwagi na fakt, że wobec braku podania przez ZUS sposobu w jaki dokonał wyliczeń oraz podstawy prawnej nie można zweryfikować poprawności decyzji.

W ocenie Sądu Okręgowego zaskarżone decyzje są prawidłowe albowiem oparte zostały na okolicznościach faktycznych wynikających z treści dokumentacji przedłożonej do wniosku przez samą odwołującą i znajdują pełne oparcie w przepisach podanych przez organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie oraz w piśmie procesowym z dnia 8 lutego 2019 r.

Ubezpieczonej przysługuje emerytura obliczona według nowych zasad na podstawie art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Według tego przepisu, emerytura dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy jej obliczenia (art. 25 ustawy) przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, ustalone wspólnie dla kobiet i mężczyzn wyrażone w miesiącach. Podstawą obliczenia jest kwota: 1) zwaloryzowanych składek na ubezpieczenie emerytalne zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego, 2) zwaloryzowanego kapitału początkowego ustalanego dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy przed dniem 1 stycznia 1999 r. opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy (kwota tzw. hipotetycznej emerytury na dzień 1 stycznia 1999 r.) oraz 3) środków zewidencjonowanych na subkoncie, o których mowa w art. 40a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych

(„Emerytury i renty z FUS. Emerytury pomostowe. Okresowe emerytury kapitałowe. Komentarz”, K. Antonów (red.), M. Bartnicki, B. Suchacki, M. Zieleniecki, LEX, 2014).

Jak wynika z treści art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.), podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185. Zgodnie zaś z art. 26 ust. 1 tej ustawy, emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183.

W myśl art. 174 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12. Przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy: 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6; 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5 oraz 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-3 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2 (art. 174 ust. 2 ustawy). Przy ustalaniu kapitału początkowego do okresów, o których mowa w art. 7 pkt 5 stosuje się art. 53 ust. 1 pkt 2 (art. 174 ust. 2a ustawy). Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 r. (art. 174 ust. 3 powołanej ustawy).

Obecnie środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty, zgodnie z § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia

11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno- rentowe (Dz. U. z 2011 r. Nr 237, poz. 1412), są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. Jak wynika z § 22 ust. 1 tego rozporządzenia, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności: 1) legitymacja ubezpieczeniowa; 2) legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia. Według wcześniejszej regulacji zawartej w § 20 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno- rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. z 1983 r. Nr 10, poz. 49 ze zm.), środkiem dowodowym mogły być wyłącznie zaświadczenia zakładów pracy wystawione według wzoru ustalonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych albo legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca wpisy dotyczące okresów zatrudnienia i wysokości osiąganych dochodów. Nie budzi zatem wątpliwości, że po zmianie tego rozporządzenia zakres kompetencji organu rentowego w zakresie środków dowodowych został poszerzony o „inny dokument, na podstawie, którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia”.

W przedmiotowej sprawie organ rentowy w pełni zastosował powyższe przepisy przyjmując do ustalenia wysokości wynagrodzeń osiąganych przez odwołującą dokumentację jaką przedłożyła dla ich udowodnienia. Skoro wnioskodawczyni przedłożyła aktualnie wystawiony przez pracodawcę (w dniu 30 stycznia 2018 r.) dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu tzw. druk Rp-7 za lata 1978-1980 to prawidłowym było przyjęcie

tych kwot. Równocześnie jako dowód w sprawie odnośnie zarobków osiągniętych w Przedsiębiorstwie Usług (...) w T. przyjął organ wpisy w legitymacji ubezpieczeniowej przedłożonej przez odwołującą.

Regułą jest ustalanie podstawy wymiaru kapitału początkowego albo z kolejnych dziesięciu lat kalendarzowych przypadających przed dniem 1 stycznia 1999 roku albo z dwudziestu lat kalendarzowych przypadających przed dniem 1 stycznia 1999 roku (art. 15 ust. 1 lub ust. 6 w związku z art. 174 ust. 1).

Słusznie rentowy ustalając podstawę wymiaru kapitału początkowego zastosował wariant przewidziany w art. 15 ust. 1 z uwzględnieniem modyfikacji przewidzianej w art. 17 ust. 3 ustawy, skoro w rozpatrywanej sprawie wariant przewidziany w art. 15 ust. 6 nie jest możliwy do zastosowania, gdyż odwołująca przed 1 stycznia 1999 roku nie pozostawała w ubezpieczeniu społecznym na przestrzeni co najmniej 20 lat kalendarzowych.

Należy zauważyć, że w niniejszej sprawie okresy urlopów wychowawczych i okresy nie wykonywania pracy z powodu opieki nad dziećmi zostały przez Zakład uwzględnione w maksymalnym sześcioletnim wymiarze przewidzianym w art. 7 pkt.5 lit. a ustawy emerytalnej. Zgodnie z tym przepisem zalicza się: okresy nieskładkowe przypadające przed dniem nabycia prawa do emerytury lub renty, okresy urlopu wychowawczego, urlopu bezpłatnego udzielonego na podstawie przepisów w sprawie bezpłatnych urlopów dla matek pracujących opiekujących się małymi dziećmi, innych udzielonych w tym celu urlopów bezpłatnych oraz okresów niewykonywania pracy – z powodu opieki nad dzieckiem w wieku do lat 4 – w granicach do 3 lat na każde dziecko oraz łącznie – bez względu na liczbę dzieci – do lat 6.

Z przedstawionych wyżej względów organ nie mógł do stażu pracy zaliczyć okresu opieki nad dziećmi przypadających od 1 maja 1991 roku do 29 czerwca 1991 roku, gdyż wykracza on poza maksymalny sześcioletni okres określony art. 7 pkt. 5 ustawy emerytalnej.

Do stażu pracy nie podlegały również zaliczeniu przypadające po 14 listopada 1991 roku okresy zarejestrowania jako osoba bezrobotna bez prawa do zasiłku, czyli okresy: od 1 grudnia 1992 roku do 27 kwietnia 1995 roku oraz od 3 października 1995 roku do 31 grudnia 1998 roku. W tym zakresie podzielić należy stanowisko Zakładu (...), że po dniu 14 listopada 1991 roku okres pozostawania bez pracy jako osoba bezrobotna bez prawa do zasiłku nie jest ani okresem składkowym, ani też okresem nieskładkowym. Trafnie organ powołał się na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 28 marca 2000 roku (Sygn. akt II UKN440/99).

Analiza akt sprawy w pełni potwierdza, że odwołująca nie posiada dziesięciu kolejnych, to jest następujących bezpośrednio po sobie lat kalendarzowych, w których podlegałaby ubezpieczeniom społecznym a to oznaczałoby konieczność przyjęcia 10-lecia z latami zerowymi -zgodnie za art. 16 ustawy.

Z powyższych względów prawidłowo Zakład (...) zastosował korzystniejszy wariant ustalenia podstawy wymiaru tj. z faktycznego okresu podlegania ubezpieczeniom z zastosowaniem art. 17 ustawy czyli z pominięciem okresów urlopów wychowawczych, przyjmując do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 9 lat kalendarzowych przypadających przed 1 stycznia 1999 roku to jest z lat 1978-1984 i 1991-1992 ze wskaźnikiem na poziomie 43,28 %.

Wszak przy ustaleniu podstawy wymiaru kapitału początkowego należy mieć na uwadze art. 174 ust. 3b ustawy emerytalnej. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli okres wskazany do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego obejmuje rok kalendarzowy, w którym zainteresowany pozostawał w ubezpieczeniu społecznym na podstawie przepisów prawa polskiego jedynie przez część miesięcy tego roku do obliczenia stosunku sumy kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3, w okresie tego roku do przeciętnego wynagrodzenia, przyjmuje się sumę kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za ten rok kalendarzowy odpowiednią do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu.

Organ podał, że ustalając kwoty zarobków ubezpieczonej przyjął za lata 1978- 1980 kwoty wskazane w zaświadczeniu pracodawcy z dnia 30 stycznia 2018 roku, za lata 1981-1984 kwoty wynikające z legitymacji ubezpieczeniowej a za

lata 1991 i 1992 kwoty zasiłków dla bezrobotnych wskazane w zaświadczeniu Prezydenta Miasta T. z dnia 22 stycznia 2018 roku.

To stanowisko zasługuje na aprobatę albowiem porównanie wysokości wynagrodzeń wskazanych w treści druku Rp-7, wpisach w legitymacji ubezpieczeniowej, zaświadczeniu PUP z wykazem wprowadzonych dochodów ubezpieczonego potwierdza rzetelność organu rentowego w tym zakresie.

Stosując powyższe przepisy Zakład, w oparciu o znajdujące się w aktach dokumenty potwierdzające wysokość zarobków ubezpieczonej, obliczył stosunek zarobków ubezpieczonej do kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy wyrażając go w procentach (art. 15 ust. 4 pkt.2 z zastrzeżeniem art. 174 ust.3b) w sposób przedstawiony w piśmie procesowym z dnia 8 lutego 2019 r. (25-16).

Zaprezentowany tam sposób wyliczenia zdaniem Sądu Okręgowego jest zgodny z powołanymi przepisami i znajduje pełne oparcie dokumentacji złożonej przez odwołującą, a ona sama będąc reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie wniosła do niego żadnych konkretnych zastrzeżeń.

W konsekwencji prawidłowo ustalonego kapitału początkowego organ rentowy wydał poprawną decyzję z dnia 3 października 2018 roku, którą przyznał B. K. prawo do emerytury począwszy od (...), tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego stosując art. 24 ust. 1 oraz art. 25 i art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Ustalona według art. 26 emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę ubezpieczonego. Zaskarżoną decyzją z dnia 3 października 2018 roku Zakład ustalił wysokość emerytury w sposób określony w art. 25 i art. 26 ustawy emerytalnej na kwotę 865,20 zł.

Organ rentowy przyjął sumę zewidencjonowanych na kocie emerytalnym wnioskodawcy składek z uwzględnieniem waloryzacji w kwocie 66 99,06 zł oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego w kwocie 220 155, 39 zł. Nadto przyjął odpowiednie dla ubezpieczonej średnie dalsze trwanie życia w wymiarze 262,20 miesięcy.

Decyzja powyższa jest zgodna z obowiązującymi przepisami. Brak było też podstaw prawnych i faktycznych do podwyższenia emerytury do kwoty najniższej emerytury, ponieważ wnioskodawczyni nie legitymuje się dwudziestoletnim stażem pracy wymaganym w art. 87 ust. 1 pkt. 2 powołanej ustawy.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów prawa oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.